

[Glistrup.]

det varige, det varige er det med taktreguleringen.

Derfor er det fremskridtspartiets opfattelse, at selv om vi er fuldstændig enige i, at det påhviler dette folketing at sørge for, at storkonflikten ikke bryder ud, så er det lovforslag, som nu foreligger efter de afstemninger, der har været om ændringsforslagene ved anden og tredje behandling, af en sådan karakter, at det rigtige må være at stemme nej til det og så gå i gang med at handle i forhold til storkonflikten.

Statsministeren bebrejdede tidligere på dagen fremskridtspartiet, at vi bare var interesseret i at skubbe tingene ud. Det er ikke rigtigt, hvad statsministeren dér anførte. Forholdet er det, at vi fra august måned har advaret imod det optræk, der var på arbejdsmarkedet, og har været indstillet på at ville gribe ind, og vi er fortsat indstillet på at ville klare problemerne, men det er bare ikke ligeegyldigt, hvilken måde man gør det på, og hvor uforvarsomt man eventuelt udfører sit arbejde. Derfor vil fremskridtspartiet, hvis forslaget skulle blive forkastet, fortsat være indstillet på at gøre et hurtigt og dygtigt arbejde på sagligt grundlag for at få hindret denne storkonflikt, og derfor er der ingen betænkeligheder ved at følge fremskridtspartiet i at stemme nej til dette lovforslag.

Gert Petersen (SF):

Jeg skal ikke i denne sene nattetime forlænge debatten, men blot endnu en gang motivere, hvorfor socialistisk folkeparti ikke alene ikke kan medvirke, men agter at stemme imod det lovforslag, der vedrører tvangsindgreb i overenskomsterne.

Jeg hørte godt, at statsministeren sagde, at mens hans nattesøvn ikke blev forstyrret af fremskridtspartiets holdning, var han i hvert fald interesseret i de bebrejdelser, som kom fra partier, der, som han sagde, havde et vist tilhold i arbejderbevægelsen.

Jeg nærer ikke tvivl om, at der kan være dem i socialdemokratiet, statsministeren inklusive, som mener, at de har øvet en god gerning ved at forhindre en arbejdskonflikt. Jeg er heller ikke af den opfattelse, at arbejdskonflikter er et ubetinget gode, men jeg er af den opfattelse, at arbejderbevægelsen og fagbevægelsen . . .

Formanden:

Der må være ro i sidegangen.

Gert Petersen (SF):

. . . at arbejderbevægelsen og fagbevægelsen har sin ret til at forsvare sig selv og forsvare sine medlemmers interesser, og at det er dødsensfarligt, når folketinget blander sig i disse sager. Det er farligt af mange grunde, men det er da også farligt, fordi arbejdsgiverne mere og mere indstiller sig på, når de ved, at folketinget bare griber ind, at så kan de sige nej, nej og nej igen, og så løser folketinget, helst naturligvis et folketing med et stort borgerligt flertal, problemerne for arbejdsgiverne. Det er sådan noget, man åbner for med et indgreb af denne art, og det er ejendommeligt at finde socialdemokratiet som initiativtageren til sådan et indgreb.

Vi ser ikke i det, som nu sker, noget reelt indgreb mod kapitalejerne; det fremgår af de tre erhvervslove, vi skal tage stilling til om et øjeblik: der er ingen reelle indgreb mod kapitalejerne.

Derimod er der ganske skarpe indgreb mod lønmodtagerne, lønmodtagerne, som vel at mærke ikke er blevet spurgt, og hvorom man, når vi fra SF's side foreslår, at man skal spørge lønmodtagerne og lade deres afgørelse være bindende, siger, at et sådant forslag er utopi, ja, nærmest at det er noget pjank. Nu vel, det er jo også en holdning, at det er noget pjank at spørge 1½ mill mennesker, hvordan de selv mener deres skæbne og tilværelse skal indrettes. Men jeg troede ikke, det var socialdemokratiets holdning.

Endelig vil jeg sige, at der ikke er noget mærkværdigt i, at en løsning som denne nummer to hovedelementer: for det første ingen reelle indgreb mod kapitalejerne, for det andet tvangsudøvelsen mod lønmodtagerne; der er intet mærkværdigt i det, for der er tale om, at dette folketing søger at dæmpe en krise, som et samfund er ude i, der bygger på kapitalismens præmisser.

Så kan man sige fra socialdemokratisk side: ja men hvad kan vi gøre andet, for i dette folketing er der et klart flertal, som også bygger på disse præmisser. Det, jeg først og fremmest kritiserer socialdemokratiet for i denne situation, er den totale accept af disse præmisser, som vi oplever, det